

mærkes, at Indflydſelſer af høiſt forſkjellig Beſtaffenhed her kunne komme frem, deriblandt ogſaa en Forbedring i Helbredſtilstanden ved en Rettelſe i nogen Tid. Tilfald er det Punkt, ſom jeg her har opholdt mig ved, af en ſaadan Beſtaffenhed, at man ikke kan opſtille det ſom en afgjort Sag, og jeg tilſtaaer, at det forekommer mig, at man allerede er gaaet noget ſtærkere ind paa Conſeilspræſidentens Eilling, end det ſtrængt taget gaaer an eier er paſſende; thi det er virkelig i og for ſig ikke ganſke naturligt at ville have en beſtemt Erklæring om, hvorvidt man vil holde ſig ſom Conſeilspræſident efter en vis Tid. Det er en meget farlig Sag at komme ind paa, iſær naar man ikke ſætter nogen ſynderlig prægnant Grændſe derfor, og der vilde fremkomme en ganſke ny og beſynderlig Situation, naar man ſkulde til at beſvare det Spørgſmaal, i hvor lang Tid Miniſteriet ſkulde kunne holde ſig, for at man kunde anſee dette Compromis — eller hvad man nu vil kalde det — for at være opfyldt. Saa- vidt jeg kan ſkjønne, foreligger her ikke Andet, end at der kan være ſtor Sandsynlighed for, at en Forandring i Miniſteriet kan finde Sted efter Samlingen, men ſikkert og afgjort er det dog ikke. — Naar man dernæſt har ſagt, at det heller ikke gjør ſaa meget, at Miniſteriet gaaer af diſe 8—14 Dage eller 3 Uger før, ſaa er det ganſke viſt, at 8—14 Dage eller 3 Uger kunne være af høiſt forſkjellig Betydning i et Menneſkes ſaavelſom i en Forſamlings Liv, og jeg vil uden nogenſomhelſt Bitterhed til nogen Side ſige, at vi her have oplevet 8—14 Dage til 3 Uger, ſom ikke have betydet Stort for os eller for Landet, men det forekommer mig dog klart, at de 8—14 Dage eller 3 Uger, ſom nu foreſtaaer, efter Sagens Natur og dens hele Stilling maae blive af overmaade ſtor Betydning. Dette er allerede fra flere Sider gjort gjældende, og det vilde alſaa kun være en Gjentagelſe at gaae dybt ind derpaa. Jeg ſkal derfor kun ſige, at Mange foruden mig have gjort den Erfaring, der ogſaa er begrundet, at det netop er efter en lang Seſſion og imod Slutningen af denne, at der, naar der dog viſer ſig en Mulighed for at

kunne blive færdig med Sagerne, kan udrettes grumme Meget; Fornemmelsen af det Duffelige i at komme til en Afſlutning af Sagerne er da meget ſtærk. Ikke blot hos Medlemmerne ſelv, men ogſaa udenfor i Folket er det allerede i og for ſig Noget, der ſees med Glæde, at Sagerne faae deres endelige Afgjørelſe, og det er ganſke beſtemt med den modsatte Følelſe, at man ſeer Sagerne blive liggende uden at komme tilende. Man faaer maaffee ikke Sagerne, ſom man vil have dem, men der er dog en naturlig Fornemmelse af Tilfredsſtillelſe ved at faae dem fuldførte, og det har viiſt ſig mangfoldige Gange her i Rigsdagen, at netop de ſidſte 8—14 Dage have været overordentligt frugtbare og helbringende i ſaa Henſeende. Det er derfor, jeg mener, at man paa ingen Maade kan lade haant om eller tage det ſaa let med at ſige, at det er kun diſe 8—14 Dage eller 3 Uger, der er Tale om. — Endelig kommer jeg til det Tredie, ſom jeg ſagde, man gaaer ud fra, nemlig at det er beſt, at Kriſen kommer netop paa denne Tid. Jeg vil ſee bort fra Sagens hele Stilling i Diebliffet; men derimod maa jeg komme ind paa Spørgſmaalet om en parlamentariff Regjering. Det er en lidt vanffelig Materie at røre ved her i Thinget; men da den er bragt frem ogſaa fra andre Sider, troer jeg dog, at man godt maa kunne ſige, hvad der i ſaa Henſeende er ſandt, uden at Noget derved kan føle ſig krænket. Vi have egentlig ſiden 1864 eller 65 ſat en vis Glæde og Stoltthed i, at vi ikke ere parlamentariffe. Det har været vor Glæde i den Tid, og enhver Tid har ſin Glæde, men der kommer en Tid, da denne Glæde gaaer over, og da man maaffee kommer til at glæde ſig netop over det Modſatte; imidlertid er den Tid gaaet. Vi syntes dengang, at det var ſaa overmaade rart, at vi ikke her vare parlamentariffe, og naar vi blot fik dette Navn ud af Verden, var Alt godt. Det var det nu ikke, og vi ere efterhaanden komne til at ſee, at denne Guur ikke var radical for Dindet; men at der beſvaret dannede ſig Forhold, ſom i viſſe Henſeender havde Noget tilfælles med de gamle Partier, nemlig det, ſom var det Uhyggelige deri, men ſom paa den anden